

Rolnummer 5321
Arrest nr. 13/2013 van 21 februari 2013

ARREST

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 70, § 2, eerste lid, van het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde, gesteld door het Hof van Cassatie.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters R. Henneuse en M. Bossuyt, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, P. Nihoul en F. Daoût, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter R. Henneuse,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij arrest van 10 februari 2012 in zake de nv « Ital Distribution » tegen de Belgische Staat, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 24 februari 2012, heeft het Hof van Cassatie de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 70, § 2, eerste lid, van het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, in zoverre het de rechtbank van eerste aanleg niet mogelijk maakt de in die bepaling bedoelde geldboete gepaard te laten gaan met een uitstel of een maatregel van opschorting of van probatie, terwijl de overtreder het voordeel daarvan zou kunnen verkrijgen indien hij om reden van dezelfde feiten voor de correctionele rechtbank verschijnt, teneinde de strafsancities opgelegd te krijgen waarin de artikelen 73 en volgende van hetzelfde Wetboek voorzien ? ».

Memories zijn ingediend door :

- de nv « Ital Distribution », waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 4040 Herstal, Parc Industriel des Hauts Sarts, IE avenue 108;

- de Ministerraad.

Op de openbare terechtzitting van 5 december 2012 :

- is verschenen : Mr. F. T’Kint, advocaat bij het Hof van Cassatie, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers P. Nihoul en E. De Groot verslag uitgebracht;

- is de voornoemde advocaat gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied*

De nv « Ital Distribution » heeft verzet aangetekend tegen twee dwangbevelen die tegen haar werden uitgevaardigd nadat zij had geweigerd twee geldboeten te betalen die waren opgelegd door de Administratie van de ondernemings- en inkomensfiscaliteit met toepassing van artikel 70, § 2, van het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde (hierna : BTW-Wetboek). Bij vonnis van 6 april 2006 heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Luik voor recht verklaard dat de dwangbevelen nietig waren en niet ten uitvoer konden worden gelegd. Het Hof van Beroep te Luik heeft, bij arrest van 28 april 2010, dat vonnis tenietgedaan. Het Hof van Beroep oordeelt dat de overtredingen van de btw-wetgeving zijn aangetoond en dat het bedrag van de boete niet onevenredig is met de ernst van de overtreding. Het is bovendien van mening dat, in het geval dat aan dat Hof is voorgelegd, niet *in concreto* blijkt « dat het niet-optreden van de wetgever met betrekking tot de invoering van een mogelijk uitstel voor de toepassing van de wettelijk bepaalde geldboeten op zich en in principe van dien aard zou zijn dat het de toepassing van de wettelijk bepaalde fiscale geldboeten verhindert, terwijl de opgelegde geldboete niet onevenredig blijkt met de ernst van de overtreding en terwijl de invoering van een uitstel, met

inbegrip van een probatie-uitstel, in fiscale aangelegenheden ontegenzeggelijk uitsluitend tot de bevoegdheid van de wetgever behoort ».

Voor het Hof van Cassatie voert de nv « Ital Distribution » onder andere een middel aan dat is afgeleid uit de schending, door artikel 70, § 2, van het BTW-Wetboek, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Zij verzoekt in ondergeschikte orde om het Hof een vraag te stellen. Het Hof van Cassatie willigt dat verzoek in en stelt het Hof de voormelde vraag.

III. *In rechte*

- A -

A.1.1. De nv « Ital Distribution », eiseres in cassatie, zet uiteen dat, in tegenstelling tot de persoon die wordt gedagvaard om te verschijnen voor de correctionele rechtbank wegens hetzelfde type van feiten, de persoon die, voor de rechtbank van eerste aanleg, een beroep instelt tegen de beslissing waarbij hem een fiscale geldboete wordt opgelegd waarvan het repressieve en strafrechtelijke karakter in de zin van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens is erkend, niet de maatregelen tot individualisering van de straf kan genieten, zoals de opschorting, het uitstel en de probatie.

Zij is van mening dat de twee categorieën van rechtzoekenden zich in een vergelijkbare situatie bevinden omdat hun dezelfde feiten worden verweten en omdat zij allebei strafrechtelijk kunnen worden bestraft. Zij wijst erop dat die rechtzoekenden evenwel niet over dezelfde verweermiddelen beschikken voor de ene en de andere rechter : de belastingsschuldige die voor de rechtbank van eerste aanleg een beroep instelt tegen een dwangbevel waarbij hem een geldboete wordt opgelegd krachtens artikel 70, § 2, van het BTW-Wetboek, kan niet de wettelijke maatregelen tot individualisering van de straf genieten omdat die maatregelen enkel door een strafgerecht kunnen worden opgelegd. Zij is van oordeel dat dit verschil in behandeling eveneens een schending vormt van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

A.1.2. De nv « Ital Distribution » verwijst naar het arrest nr. 157/2008 van 6 november 2008, dat betrekking heeft op artikel 70, § 1, van het BTW-Wetboek. Te dezen oordeelt zij dat het Hof kan vaststellen dat de wet tussen twee categorieën van belastingplichtigen een discriminatie invoert die in geen enkel opzicht kan worden verantwoord.

A.2.1. De Ministerraad zet uiteen dat de wetgever op dit ogenblik de belastingrechter niet toestaat een maatregel uit te spreken tot uitstel van de tenuitvoerlegging van de proportionele fiscale geldboete die wordt beoogd door artikel 70, § 1, eerste lid, van het BTW-Wetboek, ondanks hetgeen het Hof heeft geoordeeld in het arrest nr. 157/2008. Hij oordeelt eveneens dat de belastingrechter de ongrondwettigheid van artikel 70, § 1, eerste lid, van het BTW-Wetboek, niet naar analogie mag uitbreiden tot een andere bepaling met betrekking tot fiscale boeten inzake btw, waarover het Hof zich nog niet heeft uitgesproken. Hij voegt eraan toe dat het de belastingrechter evenmin toekomt een uitstel te verlenen van de tenuitvoerlegging van de fiscale btw-boete, rekening houdend met de huidige stand van de wetgeving. Hij citeert een groot aantal beslissingen, van met name het Hof van Beroep te Bergen en het Hof van Beroep te Luik, waarbij werd beslist dat het de wetgever toekomt om inzake btw een mechanisme van uitstel van de toepassing van geldboeten aan te wenden, en dat de belastingrechter geen uitstel mag verlenen in de huidige stand van de wetgeving.

A.2.2. De Ministerraad zet uiteen dat artikel 70, § 2, van het BTW-Wetboek een essentiële bepaling is op het gebied van de strijd tegen valse facturen, doordat de factuur of het als zodanig geldend stuk de hoeksteen is van het btw-stelsel. Hij doet gelden dat, in tegenstelling tot de sanctie die wordt opgelegd op grond van artikel 70, § 1, eerste lid, van het BTW-Wetboek, die welke wordt beoogd door artikel 70, § 2, eerste lid, van hetzelfde Wetboek kan worden opgelegd zonder dat zij samenhangt met de invordering van de belasting, en dat die bepaling een systeem *sui generis* vormt.

A.2.3. De Ministerraad doet gelden dat, in tegenstelling tot de geldboete waarin artikel 70, § 1, eerste lid, van het BTW-Wetboek voorziet, de geldboete bedoeld in artikel 70, § 2, eerste lid, van hetzelfde Wetboek niet automatisch wordt opgelegd. Hij zet uiteen dat uit de artikelen 70, § 2, en 84, derde lid, van het BTW-Wetboek, alsook uit de bepalingen van het koninklijk besluit nr. 41 van 30 januari 1987 tot vaststelling van het bedrag van

de proportionele fiscale geldboeten op het stuk van de belasting over de toegevoegde waarde volgt dat, in de situaties die worden bestraft bij artikel 70, § 2, van het BTW-Wetboek, de verbaliserende ambtenaar de geldboete niet oplegt wanneer de overtredingen als louter toevallig kunnen worden aangemerkt, dat hij een geldboete oplegt gelijk aan het dubbel van de op de handeling verschuldigde belasting, zonder dat ze minder mag bedragen dan 50 euro, wanneer hij kan aantonen dat de vastgestelde overtreding is begaan met het oogmerk de belasting te ontduiken, en dat hij in de andere situaties het afwijkende barema toepast dat is vastgelegd in tabel C van de bijlage bij het voormelde koninklijk besluit nr. 41 van 30 januari 1987.

Hij preciseerd dat de controle met volle rechtsmacht op de fiscale boeten inzake btw, door de burgerlijke rechter, ook betrekking heeft op de bevoegdheden van de administratie bij het vaststellen van de geldboete.

A.2.4. De Ministerraad wijst erop dat *in casu* de verbaliserende ambtenaar niet heeft geoordeeld dat er sprake was van een intentie om de belasting te ontduiken of om het mogelijk te maken ze te ontduiken, op grond waarvan hij een geldboete gelijk aan het dubbel van de op de handeling verschuldigde belasting had kunnen opleggen, en dat de overtreder niet heeft aangetoond dat de overtredingen te wijten waren aan een vergissing of aan onwetendheid, zodat de verbaliserende ambtenaar het verminderingsbarema van tabel C van de bijlage bij het koninklijk besluit nr. 41 van 30 januari 1987 heeft toegepast. Hij wijst eveneens erop dat de overtreder het ministerie van Financiën of diens gemachtigde niet heeft verzocht om een vermindering of kwijtschelding van de aldus opgelegde geldboeten. Hij merkt verder nog op dat het Hof van Beroep te Luik een controle met volle rechtsmacht op de opgelegde geldboeten heeft uitgeoefend en dat het, bij die gelegenheid, de geldboete had kunnen schrappen indien het zou hebben geoordeeld dat de ten laste gelegde overtredingen als louter toevallig konden worden aangemerkt.

A.2.5. De Ministerraad zet uiteen dat een verkoopsysteem, zoals het systeem dat te dezen in het geding is, dat wordt toegepast door een btw-plichtige leverancier die zijn - eveneens btw-plichtige - klanten de mogelijkheid laat om een omzet te verwezenlijken die niet aan de btw wordt aangegeven, aan het licht brengt dat de rol van de leverancier uiterst belangrijk is wat de uitreiking van regelmatige facturen betreft, en dat hij bijgevolg de verplichtingen die hem door de belastingwetgeving worden opgelegd niet kan negeren. Dat is de reden waarom, ook al geniet hijzelf in principe geen enkel fiscaal voordeel in dat systeem, artikel 70, § 2, van het BTW-Wetboek in een sanctie voorziet die slechts zal worden opgelegd wanneer de overtredingen die ten aanzien van hem zijn vastgesteld niet louter toevallig zijn. Hij voegt eraan toe dat artikel 70, § 2, van het BTW-Wetboek de belastingadministratie toelaat geen zware en lange controlehandelingen te moeten ondernemen met betrekking tot alle klanten van de leverancier die zijn facturatieverplichtingen niet is nagekomen.

A.3.1. De Ministerraad herinnert eraan dat een uitstel van de tenuitvoerlegging van de straffen tot doel heeft de nadelen die inherent zijn aan de tenuitvoerlegging van de straffen te beperken en de re-integratie van de veroordeelde niet in het gedrang te brengen. Hij citeert het arrest nr. 157/2008 van 6 november 2008, dat eraan toevoegt dat het uitstel van de tenuitvoerlegging van een fiscale geldboete een maatregel is die een individualisering van de straf beoogt en die de overtreder ertoe wil aanzetten zijn gedrag te wijzigen, door de dreiging om, indien hij zou recidiveren, de opgelegde geldboete uit te voeren.

Hij meent te hebben aangetoond dat de sanctieregeling waarin artikel 70, § 2, van het BTW-Wetboek voorziet, ongetwijfeld de sanctie individualiseert. Hij voegt eraan toe dat de overtreder bovendien de minister van Financiën of diens gemachtigde kan verzoeken om een vermindering of kwijtschelding van de opgelegde geldboete. Overigens kan de rechter bij wie de overtreder een betwisting aanhangig heeft gemaakt, nagaan of de opgelegde geldboete in feite en in rechte is verantwoord, en of zij beantwoordt aan de beginselen - waaronder het evenredigheidsbeginsel - die de administratie in acht moet nemen.

A.3.2. De Ministerraad doet verder nog gelden dat artikel 70, § 2, van het BTW-Wetboek tot doel heeft een systematische en herhaalde overtreding, vaak over een periode van verschillende jaren waarbij het vaak over een groot aantal handelingen gaat, te beboeten. Hij is van mening dat de sanctie een maatregel is die zich in de plaats stelt van een regularisatie ten laste van de klanten van de gecontroleerde leverancier, of in de plaats van een ambtshalve aanslag. Hij wijst erop dat, in de veronderstelling dat een uitstel moet worden toegepast op artikel 70, § 2, van het BTW-Wetboek, men dus ervan zou moeten uitgaan dat een gecontroleerde periode van verschillende jaren en een herhaling van overtredingen over een lange periode kunnen ontsnappen aan elke regularisatie in de vorm van een sanctie. Hij besluit eruit dat de prejudiciële vraag ontkennend dient te worden beantwoord in zoverre zij betrekking heeft op het uitstel.

A.4.1. De Ministerraad wijst erop dat de door het Hof van Cassatie gestelde vraag niet alleen betrekking heeft op het uitstel, maar ook op de toepassing van een maatregel tot opschorting of probatie op de geldboete

waarin artikel 70, § 2, van het BTW-Wetboek voorziet. Hij doet opmerken dat die benadering aanzienlijk verschilt van de benadering in het arrest nr. 157/2008 van 6 november 2008.

A.4.2. De Ministerraad is van mening dat het evident is dat de opschorting en de probatie geen maatregelen zijn die aan de fiscale geldboeten zijn aangepast, en dat zij enkel kunnen worden overwogen voor de strafrechtelijke geldboeten.

A.4.3. Wat de opschorting van de uitspraak van een veroordeling betreft, zet hij uiteen dat het gaat om een modaliteit van de straf die voor de rechter erin bestaat de tenlastelegging vast te stellen en te erkennen dat de dader schuldig is, maar niet de beslissing tot veroordeling uit te spreken. Hij merkt op dat, indien een opschorting van de uitspraak zou moeten gelden voor artikel 70, § 2, van het BTW-Wetboek, zou moeten worden geoordeeld dat een herhaling van overtredingen over een periode die de verjaringstermijn van de vordering tot invordering overschrijdt, volledig en definitief zou kunnen ontsnappen aan elke vorm van regularisatie, omdat een recidive die wordt begaan na de verjaringstermijn derhalve zou kunnen worden beschouwd als een eerste overtreding, aangezien de voorgaande overtredingen door de rechter worden genegeerd. Hij is bijgevolg van mening dat een opschorting van de uitspraak toestaan, afbreuk zou doen aan de draagwijdte van artikel 70, § 2, van het BTW-Wetboek.

A.4.4. De Ministerraad zet uiteen dat de opschorting en het uitstel twee maatregelen zijn die gewone of probatiemaatregelen kunnen zijn. Hij herinnert eraan dat de in artikel 70, § 2, van het BTW-Wetboek beoogde sanctie, die aan de leverancier wordt opgelegd, ertoe moet leiden dat die laatste zijn organisatie of zijn boekhouding wijzigt teneinde de facturatieregels die hij heeft overtreden na te leven, of dat hij eraan denkt voortaan regelmatig opgestelde facturen uit te reiken. Hij is van mening dat een probatiemaatregel volledig vreemd is aan het door de wetgever verhoopte effect van de sanctie bedoeld in artikel 70, § 2, van het BTW-Wetboek.

Hij besluit eruit dat de prejudiciële vraag eveneens ontkennend dient te worden beantwoord in zoverre zij betrekking heeft op de maatregelen van opschorting en probatie.

- B -

B.1.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op artikel 70, § 2, van het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde (hierna : BTW-Wetboek), dat bepaalt :

« § 2. Wanneer de factuur of het als zodanig geldend stuk, waarvan de uitreiking is voorgeschreven door de artikelen 53, 53octies en 54, of door de ter uitvoering ervan genomen besluiten, niet is uitgereikt of onjuiste vermeldingen bevat ten aanzien van het identificatienummer, de naam of het adres van de bij de handeling betrokken partijen, de aard of de hoeveelheid van de geleverde goederen of verstrekte diensten, de prijs of het toebehoren ervan, wordt een geldboete opgelegd gelijk aan het dubbel van de op de handeling verschuldigde belasting, zonder dat ze minder mag bedragen dan 50 EUR.

Die geldboete is verschuldigd individueel door de leverancier of de dienstverrichter en door zijn medecontractant. Ze is evenwel niet verschuldigd wanneer de overtredingen als louter toevallig kunnen worden aangemerkt, inzonderheid op grond van het aantal en het belang van de handelingen waarvoor geen regelmatig stuk is uitgereikt, vergeleken met het aantal en het belang van de handelingen waarvoor wel een regelmatig stuk is uitgereikt of wanneer de leverancier of de dienstverrichter geen ernstige reden had om te twijfelen aan de niet-belastingplichtigheid van de medecontractant.

Ingeval een persoon wegens eenzelfde overtreding zowel de in § 1 als de in § 2 bepaalde geldboete oploopt, is alleen de laatste verschuldigd ».

B.1.2. De artikelen 73 en *73bis* van hetzelfde Wetboek, zoals zij van toepassing waren op de belastingjaren waarop het geschil betrekking heeft, bepaalden :

« Art. 73. Onverminderd de fiscale geldboeten, wordt hij die met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, de bepalingen van dit Wetboek of van de ter uitvoering ervan genomen besluiten overtreedt, gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot twee jaar en met geldboete van 250 EUR tot 125.000 EUR of met één van die straffen alleen.

Art. *73bis*. Met gevangenisstraf van een maand tot vijf jaar en met geldboete van 250 EUR tot 125.000 EUR of met één van die straffen alleen wordt gestraft hij die, met het oogmerk om een van de in artikel 73 bedoelde misdrijven te plegen, in openbare geschriften, in handelsgeschriften of in private geschriften valsheid pleegt, of die van een zodanig vals geschrift gebruik maakt.

Hij die wetens en willens een vals getuigschrift opstelt dat de belangen van de Schatkist kan schaden of die van een dergelijk getuigschrift gebruik maakt, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot twee jaar en met geldboete van 250 EUR tot 125.000 EUR of met één van die straffen alleen ».

B.1.3. Artikel *73quinquies* van het BTW-Wetboek bepaalde :

« § 1. Alle bepalingen van het Eerste Boek van het Strafwetboek, met inbegrip van artikel 85, zijn van toepassing op de misdrijven bedoeld in de artikelen 73, *73bis* en *73quater*.

[...]

§ 3. De Wet van 5 maart 1952, gewijzigd bij de wetten van 22 december 1969 en 25 juni 1975, betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten, vindt geen toepassing op de misdrijven bedoeld in de artikelen 73, *73bis* en *73quater* ».

B.2. Het Hof van Cassatie vraagt het Hof of het voormelde artikel 70, § 2, eerste lid, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, schendt in zoverre het de rechtbank van eerste aanleg niet mogelijk maakt de in die bepaling voorgeschreven geldboete gepaard te laten gaan met uitstel of met een maatregel tot opschorting of probatie, terwijl de overtreder het voordeel ervan zou kunnen genieten indien hij, voor dezelfde feiten, voor de correctionele rechtbank verschijnt en de strafsancties opgelegd krijgt waarin de artikelen 73 en volgende van het BTW-Wetboek voorzien.

B.3.1. De in artikel 70, § 2, eerste lid, van het BTW-Wetboek bedoelde fiscale geldboeten hebben tot doel de inbreuken begaan door alle belastingschuldigen, zonder enig onderscheid, die de bij dat Wetboek opgelegde verplichtingen niet naleven, te voorkomen en te bestraffen. Zij hebben derhalve een repressief karakter en zijn strafrechtelijk in de zin van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.3.2. In tegenstelling tot de persoon die wordt gedagvaard om voor de correctionele rechtbank te verschijnen, kan de persoon die voor de rechtbank van eerste aanleg opkomt tegen de beslissing waarbij hem een fiscale geldboete wordt opgelegd, evenwel geen uitstel, dat enkel door een strafgerecht kan worden bevolen, genieten.

B.3.3. Onder voorbehoud dat hij geen maatregel mag nemen die kennelijk onredelijk is, vermag de democratisch gekozen wetgever het repressief beleid zelf vast te stellen en aldus de beoordelingsvrijheid van de rechter te beperken.

De wetgever heeft nochtans meermaals geopteerd voor de individualisering van straffen, met name door de rechter toe te staan maatregelen tot uitstel toe te kennen.

B.3.4. Het staat aan de wetgever te oordelen of het wenselijk is de rechter te dwingen tot gestrengheid wanneer een inbreuk het algemeen belang schaadt, vooral in een aangelegenheid die, zoals te dezen, aanleiding geeft tot een aanzienlijke fraude. Die gestrengheid kan met name betrekking hebben op de maatregelen tot uitstel.

Het Hof zou een dergelijke keuze alleen kunnen afkeuren indien die kennelijk onredelijk zou zijn of indien de in het geding zijnde bepaling ertoe zou leiden aan een categorie van rechtsonderhorigen het recht op een eerlijk proces voor een onafhankelijke en onpartijdige instantie, zoals gewaarborgd bij artikel 6.1 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, te ontzeggen.

B.4.1. Het uitstel van de tenuitvoerlegging van de straffen heeft tot doel de nadelen die inherent zijn aan de tenuitvoerlegging van de straffen, te beperken en de re-integratie van de veroordeelde niet in het gedrang te brengen. Het kan worden bevolen met betrekking tot geldboeten. Bovendien blijkt uit artikel 157, § 1, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, hersteld

bij artikel 108 van de wet van 13 december 2006 houdende diverse bepalingen betreffende gezondheid, alsook uit artikel 1^{quater} van de wet van 30 juni 1971 betreffende de administratieve geldboeten toepasselijk in geval van inbreuk op sommige sociale wetten, ingevoegd bij artikel 145 van de programmawet van 27 december 2004, dat het uitstel door de wetgever niet onverenigbaar wordt geacht met een geldboete die wordt opgelegd door een andere overheid dan een strafgerecht.

De in het geding zijnde regeling van de fiscale geldboeten kan allicht in diverse bestanddelen verschillen van de regeling van de in het BTW-Wetboek voorgeschreven strafrechtelijke sancties of van de regeling van de in andere aangelegenheden voorgeschreven administratieve sancties, ongeacht of het gaat om de verschillende formulering van de vereiste van het morele bestanddeel, om de mogelijkheid administratieve geldboeten samen te voegen, om de wijze van vaststelling van de straffen of om de toepassing van opdecieimen. Dergelijke verschillen kunnen weliswaar relevant zijn om de toepassing van specifieke regels op bepaalde gebieden te verantwoorden, maar ze zijn dat niet op het gebied dat het voorwerp uitmaakt van de prejudiciële vraag: ongeacht of het uitstel wordt verleend door de correctionele rechtbank of door een ander rechtscollege, zoals de rechtbank van eerste aanleg, kan het de veroordeelde ertoe aanzetten zijn gedrag te wijzigen, door de dreiging om, indien hij zou recidiveren, de veroordeling tot de betaling van een geldboete uit te voeren.

Indien de wet van 29 juni 1964 niet van toepassing is, komt het aan de wetgever toe ter zake te bepalen onder welke voorwaarden een uitstel, net zoals eventueel een probatie-uitstel, kan worden verleend en de voorwaarden en de rechtspleging volgens welke dat uitstel kan worden ingetrokken, vast te stellen.

B.4.2. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat artikel 70, § 2, eerste lid, van het BTW-Wetboek, in zoverre het het de rechtbank van eerste aanleg niet mogelijk maakt het voordeel van het uitstel te verlenen aan de eerste in B.2 bedoelde overtreder, niet bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.4.3. Die vaststelling van gedeeltelijke ongrondwettigheid heeft echter niet tot gevolg dat die bepaling, in afwachting van een optreden van de wetgever, niet meer zou kunnen worden toegepast door de rechtsinstanties wanneer zij vaststellen dat de overtredingen vaststaan, dat het bedrag van de geldboete niet onevenredig is met de ernst van de overtreding

en dat er geen reden zou zijn geweest om uitstel te verlenen zelfs indien de wet in die maatregel had voorzien.

B.5.1. De prejudiciële vraag heeft eveneens betrekking op de onmogelijkheid, voor de rechtbank van eerste aanleg, om een maatregel tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling toe te kennen.

B.5.2. Een dergelijke maatregel is niet verzoenbaar met een rechtspleging die niet voor een strafgerecht wordt gevoerd. De door de rechtbank van eerste aanleg gewezen beslissing bestaat immers niet erin een veroordeling tot een geldboete uit te spreken, maar de administratieve beslissing waarbij de geldboete wordt opgelegd te controleren.

B.5.3. Daaruit volgt dat, in zoverre het het de rechtbank van eerste aanleg niet mogelijk maakt een maatregel tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling toe te kennen, artikel 70, § 2, eerste lid, van het BTW-Wetboek niet onbestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

- In zoverre het de rechtbank van eerste aanleg niet mogelijk maakt de in dit artikel voorgeschreven geldboete gepaard te laten gaan met uitstel, schendt artikel 70, § 2, eerste lid, van het BTW-Wetboek de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

- In zoverre zij het de rechtbank van eerste aanleg niet mogelijk maakt een maatregel tot opschorting van de uitspraak toe te kennen, schendt dezelfde bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, niet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 21 februari 2013.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

R. Henneuse